

Arrest

nr. 122.723 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DANNEELS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op minderjarige leeftijd samen met zijn moeder naar België. Zijn moeder dient op 7 augustus 2000 een asielaanvraag in en dit onder de naam A. N., van Azerbeidzjaanse nationaliteit.

Deze asielaanvraag wordt op 13 mei 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 17 september 2003 dient verzoekers moeder voor hen beiden een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Op 18 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker, intussen meerderjarig geworden, en zijn moeder in beginsel mogen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, voor de duur van 12 maanden. De inschrijving in het vreemdelingenregister wordt evenwel afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een identiteitsdocument of paspoort.

1.4. Op 26 januari 2009 wordt beslist om over te gaan tot een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister met als voorwaarde voor een verlenging het voorleggen voor een paspoort. Hiertoe wordt overgegaan op grond van de vastgestelde quasi onmogelijkheid voor Azeri's van Armeense afkomst om een identiteitsdocument te verkrijgen via de ambassade van Azerbeidzjan en de vaststelling dat verzoekers moeder in het kader van haar asielaanvraag een bewijs van verlies van paspoort voorlegde evenals een geboorteakte van haar overleden zoon.

1.5. Bij schrijven gedateerd op 14 december 2009 maken verzoeker en zijn moeder hun ware identiteit bekend. Verzoeker voegt ter staving onder meer een kopie van zijn voormalig USSR paspoort met vermelding nationaliteit Rusland.

1.6. De verblijfsmachtiging wordt op verschillende tijdstippen verlengd in afwachting van een lopend fraudeonderzoek.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 november 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Sofie Roels, attaché (1) (2) wordt aan

de genaamde [M. S.], geboren te Kazachstan, op 04.08.1986 onderdaan van Rusland gekend onder zijn alias [M., S.], geboren te Kutaise op 09.08.1986, onderdaan van Azerbeidzjan ook gekend als [M., C.] geboren te Karaganda, Kazachstan op 04.08.1986 onderdaan van Rusland

het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Art 13 §3, 3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling heeft samen met zijn moeder op 07.08.00 asiel aangevraagd. Zijn moeder verklaarde [A. N.] te zijn geboren op 09.05.67 te Kirovabad (Azerbeidzjan) van Azerische nationaliteit en verklaarde dat de betrokkene [M. S.] was geboren op 09.08.1986 te Kutaise (Georgië) eveneens onderdaan van Azerbeidzjan. Betrokkenes moeder verklaarde van Armeense origine te zijn en na haar huwelijk met betrokkenes vader naar Georgië te zijn verhuisd. Betrokkenes vader werd in Georgië vermoord en daarna trok het gezin terug naar Azerbeidzjan waar betrokkenes moeder opnieuw huwde, deze keer met een Armeen. Na de dood van haar tweede man kreeg betrokkenes moeder problemen

met de buren en familie omwille van haar etnie. Ze werden opgepakt en naar een kamp gebracht waar betrokkenes broer overleed. Nadat ze werden vrijgekocht uit het kamp keerden ze terug naar Georgië. Na een vergeldingsactie vluchtten ze naar België.

De dienst vreemdelingenzaken (DVZ) heeft de asielaanvraag op 30.01.01 onontvankelijk verklaard. Op 14.05.2004 volgde een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). In tussentijd had betrokkenes moeder voor zichzelf en betrokkene op 17.09.03 een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in het Rijk ingediend overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag was gebaseerd op de lange asielprocedure van meer dan drie jaar met een schoolgaand kind, op de integratie van het gezin en de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag tot machtiging via de diplomatieke post in te dienen.

Op 18.10.2006 werd een tijdelijk verblijf toegestaan aan moeder en zoon omwille van de lange asielprocedure. Hij krijgt zijn eerste A kaart op 08.04.09.

Op 14.12.09 diende de betrokkene een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht voor onbepaalde duur. Hij stelde hierbij dat zijn werkelijke identiteit [M. C.] is geboren te Karaganda in Kazachstan op 04.08.1986 en van Russische nationaliteit. Dit werd ondersteund met een verlopen USSR paspoort en een niet gelegaliseerde geboorteakte. Zijn moeder diende ook een dergelijke aanvraag in, haar werkelijke naam is [M. N.] geboren op 09.05.1967 te Kazachstan, eveneens van Russische nationaliteit.

Het asielrelaas op basis waarvan de betrokkene zijn verblijfsrecht kreeg blijkt frauduleus te zijn. De verklaringen die zijn moeder afgelegd had betreffende hun identiteit, nationaliteit, plaats waar het asielrelaas zich afspeelde blijken niet in overeenstemming te zijn met de documenten die betrokkene en zijn moeder voorlegden bij de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Door de valse verklaringen van zijn moeder werden de asielinstanties op het verkeerde been gezet bij de boordeling van de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zo werd de vrees niet in functie van Rusland onderzocht.

De betrokkene was minderjarig op het ogenblik van de asielaanvraag. Hij heeft dus geen schuld aan de valse verklaringen van zijn moeder. Wel had hij de meerderjarigheid bereikt op het moment dat de regularisatieaanvraag nog liep. Op het ogenblik dat het verblijfsrecht hem werd toegekend was hij dus meerderjarig. Sinds zijn meerderjarigheid heeft hij noch tijdens de regularisatieaanvraag noch in de periode erna waarin zijn identiteit moest worden vastgesteld de Belgische overheid ingelicht over zijn werkelijke identiteit en nationaliteit. Gezien betrokkene toch al 14 jaar was toen hij in België toekwam moet hij zijn echte identiteit en nationaliteit gekend hebben. Dat hij na zijn meerderjarigheid de valse verklaringen van zijn moeder mee in stand gehouden heeft heeft er toe geleid dat hij, samen met zijn moeder, een verblijfsrecht verkreeg op basis van fraude. Het staat vast dat hij, evenmin als zijn moeder, recht heeft op een verblijf dat voortvloeit uit fraude. Het verblijfsrecht van zijn moeder werd ingetrokken bij beslissing van 21.11.2013 omdat de redenen waarom de regularisatie werd toegestaan allen voortvloeiden uit de gepleegde fraude (zie beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van [M. N.] alias [A. N.]).

Het feit dat mijnheer een bepaalde graad van integratie in de Belgische samenleving heeft bereikt dankzij zijn verblijf in België is zijn verdienste maar vloeit voort uit de fraude waaraan hij heeft meegewerkt.

Daarenboven heeft de betrokkene op 25.06.2012 een Russisch paspoort voor op een andere identiteit dan zijn werkelijke identiteit die hij verklaard had in 2009. Zijn paspoort werd afgeleverd op de identiteit [M. S.] terwijl hij in 2009 een aanvraag tot het bekomen van een onbeperkt verblijfsrecht indiende op de identiteit [M. C.].

Gezien het vast staat dat de betrokkene de fraude in oorsprong gepleegd door zijn moeder heeft ondersteund en heeft in stand gehouden door zijn werkelijke identiteit en nationaliteit te verzwijgen werden de Belgische migratie- en asielinstanties op beslissende wijze misleid. Als een gevolg wordt overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' het verblijfsrecht ingetrokken. Het verblijfsdocument dient te worden ingehouden."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 3 maart 2014 stelt verzoeker een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.7. vermelde beslissing.

1.9. Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot oplegging van een inreisverbod.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

2.2 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, dan kan zij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is verzoeker sinds 14 april 2014 van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, in de zin van een versnelde behandeling van het hangende schorsingsberoep, is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is aldus gesteund op artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.4.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.4.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis, 13, § 3, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet blijkt dat het bedrog uitgaat van verzoeker.

Het bestreden Bevel het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in toepassing van artikel 13 §3, 3° Vw. zeggende dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker ter gelegenheid van de asielaanvraag op 7

augustus 2000 werd geregistreerd onder de naam [M. C.], geboren op 09.08.86 te KUTAISE.

De correcte identiteitsgegevens zijn echter [M. C.], geboren op 4 augustus 1986 te KARAGANDA.

Zoals de bestreden beslissing terecht vermeld, was verzoeker destijds slechts 14 jaar. Hij werd begeleid door zijn moeder, die hierin het initiatief nam. De gezagsverhouding laat niet veronderstellen dat verzoeker hiertegen moest ingaan. Het bestreden bevel bevestigt terecht dat verzoeker als minderjarige niet kan verweten worden dat destijds zijn identiteitsgegevens werden aangepast:

"De betrokkene was minderjarig op het ogenblik van de asielaanvraag. Hij heeft dus geen schuld aan de valse verklaringen van zijn moeder".

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 14 december 2009 werden trouwens de omstandigheden en redenen vermeld waarom dit zo is verlopen.

De bestreden beslissing neemt er echter aanstoot aan dat verzoeker niet spontaan de foute identiteitsgegevens is komen melden op het ogenblik dat hij meerderjarig werd op 4 augustus 2004.

De bestreden beslissing overweegt: [...]

Artikel 13 Vw. bepaalt: [...]

Artikel 13 §3, 3° Vw. houdt een beperking in van het beginsel van de onaantastbaarheid van administratieve rechtshandelingen. Beperkingen en uitzonderingen moeten strikt worden geïnterpreteerd. Bedrog veronderstelt een bedrieglijk inzicht dat toerekenbaar is aan de betrokken vreemdeling (RvS nr. 209.553, 7 december 2010).

In voorkomend geval was verzoeker 14 jaar toen hij in België aankwam. Zijn moeder nam ter gelegenheid van de asielaanvraag het initiatief om de identiteitsgegevens van haarzelf en van verzoeker aan te passen. Van een minderjarig kind kan niet verwacht worden dat hij op dergelijk moment ingaat tegen zijn moeder.

Zijn moeder had voor zichzelf en namens verzoeker op 17 september 2003 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend, waarbij verder gebruik gemaakt werd van de adoptiefidentiteit.

Het klopt dat verzoeker op 4 augustus 2004 meerderjarig was geworden, maar op dit moment was het kwaad geschied. De aanvraag verblijfsmachtiging, tijdens minderjarigheid ingediend door zijn moeder, werd toegekend op 18 oktober 2006. Bij deze gelegenheid ontving verzoeker en zijn moeder een verblijfkaart op basis van de adoptiefnaam. Verzoeker heeft toen inderdaad geen bezwaar gemaakt. Het is ook niet redelijk dit van verzoeker te verwachten. In voorkomend geval zou hij in elk geval de verblijfsrechten van zijn moeder gefnuikt hebben. Wetende dat verzoeker hier alleen was met zijn moeder, intussen enkele jaren zonder verblijfsrecht, het gezin jaren hoopte op een verblijfkaart, kon verzoeker op dit moment echt niet dit initiatief nemen, zonder akkoord van zijn moeder.

Uiteindelijk werd op 14 december 2006 door verzoeker en zijn moeder melding gemaakt van de correcte identiteitsgegevens.

Er kan dan ook niet geoordeeld worden dat de fraude toerekenbaar is aan verzoeker, alleen maar omdat hij na zijn meerderjarigheid niet onmiddellijk melding is gaan maken van de foute identiteitsgegevens, en dit pas zou gedaan hebben op 14 december 2006.

Mutadis mutandis kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State waarin dit standpunt werd ingenomen (RvS 209.553, 7 december 2010):

"Considérant que l'article 13 précité, qui fixe les conditions spécifiques pour le retrait du titre de séjour des étrangers autorisés au séjour sur le territoire pour une durée limitée, apporte un tempérament au principe de l'intangibilité des actes administratifs; que les exceptions étant selon l'adage, de stricte interprétation, cette disposition doit être lue littéralement à savoir que la fraude doit émaner de celui au profit de qui la décision a été prise; que la «fraude» suppose la mauvaise foi dans le chef de l'intéressé; qu'elle signifie que celui qui s'en rend coupable tente de faire croire aux autres à l'existence d'un fait inexistant ou à l'inverse, à cacher un fait existant afin de faire adopter un acte par l'administration; qu'en

vertu du Code civil l'enfant mineur est incapable et soumis à l'autorité de ses parents; qu'il ne peut par conséquent introduire seul une demande d'autorisation de séjour, son sort étant sur le plan du droit au séjour, lié à celui de ses parents; que constatant, au terme d'une appréciation souveraine des faits, que «l'idée d'user, d'utiliser et de recourir à de fausses identités était initialement celle des parents de la requérante» et que les fausses déclarations de ces derniers sont à la base de la décision d'autorisation de séjour qui leur a été accordée et dont le requérant a bénéficié en sa qualité d'enfant mineur, le Conseil du contentieux des étrangers ne pouvait dès lors, sans méconnaître l'article 13, § 3, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée juger que le requérant pouvait se voir retirer son titre de séjour en application de cette disposition, quand bien même il constate que celle-ci a «adhéré dès sa majorité») à la fraude en faisant lui-même usage de sa fausse identité lors du «renouvellement») de son titre de séjour et qu'«aucun élément du dossier administratif ne montrait qu'il se serait désolidarisé de la fraude initialement commise par ses parents)); qu'en tant qu'il est pris de la violation de l'article 13, § 3, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, le moyen est fondé",

Vrije vertaling :

Overwegende dat het voornoemde artikel 13, die de voorwaarden bepaald voor het intrekken van een verblijfstitel voor bepaalde duur, houdt een beperking in van het beginsel van de onaantastbaarheid van administratieve rechtshandelingen; dat deze uitzonderingen in de regel strict geïnterpreteerd moeten worden, zodat deze bepaling letterlijk moet gelezen worden, met name dat de fraude moet uitgaan van diegene die belang heeft bij de genomen beslissing; dat de "fraude" veronderstelt dat er kwade trouw is in hoofde van betrokkene; dat dit inhoudt dat diegene die zich schuldig maakt, een ander wil doen geloven in het bestaan van een niet bestaand feit, of integendeel, een bestaand feit te verbergen, teneinde een administratieve beslissing te bekomen; dat overeenkomstig het burgerlijk wetboek, een minderjarig kind niet bekwaam is en onderworpen is aan het gezag van zijn ouders; dat hij om die reden niet alleen een verblijfsaanvraag kan indienen; zijn lot is op het vlak van het verblijfsrecht verbonden aan dat van zijn ouders; dat vaststellen, bij wijzen van soevereine appreciatie, dat "het gebruik maken, zich bedienen of het nemen van zijn toevlucht tót een valse identiteit oorspronkelijk het idee was van de ouders van verzoekster" et dat de valse verklaringen van laatstgenoemden aan de oorsprong liggen van een beslissing tot verblijfsmachtiging die hen werd toegestaan et waarvan de verzoeker kon genieten als minderjarig kind, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon niet, zonder artikel 13, §3, 3° wet 15 december 1980, oordelen om verzoekers verblijfsmachtiging in te trekken, zelfs indien de Raad vaststelt dat betrokkene hiermee ingestemd had met de fraude vanaf zijn meerderjarigheid door zelf gebruik te maken van deze valse identiteit ter gelegenheid van de "hernieuwing" van zijn verblijfstitel en dat "geen enkel element in het administratief dossier erop wijst dat hij afstand heeft genomen van de fraude die oorspronkelijk door zijn ouders werd begaan"; in de mate dat het middel de schending aanvoert van artikel 13, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, het middel gegrond is.

De bestreden beslissing die aanneemt dat verzoeker fraude heeft gepleegd, omdat hij bij zijn meerderjarigheid niet spontaan de valse identiteit heeft gemeld en gebruik gemaakt heeft van de verblijfstitel toegekend op grond van de fraude door zijn ouders begaan, schendt dan ook artikel 13 §3, 3° Vw.

Daarbij komt nog dat verzoeker weldegelijk zelf zijn valse identiteit heeft rechtgezet per verzoek van 14 december 2016, en men hem hoogstens kan verwijten dat hij dit niet 'onmiddellijk' heeft gedaan toen hij meerderjarig werd op 4 augustus 2004.

Het aangevoerde middel is gegrond."

3.4.2.1.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4.2.1.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en aangeeft dat ten onrechte niet met alle voorliggende elementen rekening werd gehouden,

dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Verweerder merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker op minderjarige leeftijd met zijn moeder naar België kwam en zijn moeder op 7 augustus 2000 asiel vroeg in België onder vermelding van een valse naam, geboorteplaats en nationaliteit. Zo gaf zij aan geboren te zijn te Azerbeidzjan en van Azerische nationaliteit te zijn. Ook wat verzoeker betreft werd een foutieve geboortedatum en –plaats en nationaliteit meegedeeld. Actueel blijkt dat verzoeker is geboren in Kazachstan en de Russische nationaliteit heeft. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op het door verzoekers moeder naar voor gebrachte asielrelaas, dat onder meer was gesteund op haar Armeense origine. De asielaanvraag werd op 13 mei 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verweerder wijst er vervolgens op dat inzake de door verzoekers moeder ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet op 18 oktober 2006 de beslissing werd genomen om verzoeker, intussen meerderjarig, en zijn moeder in beginsel te machtigen tot een tijdelijk verblijfsrecht in het Rijk en dit gelet op de lange asielprocedure in het Rijk. De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van de A-kaart worden evenwel afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een paspoort. Verzoeker wordt uiteindelijk op 8 april 2009 uitzonderlijk in het bezit gesteld van de A-kaart. Er wordt aangegeven dat verzoeker en zijn moeder vervolgens op 14 december 2009 een aanvraag indienen tot het bekomen van een onbeperkte verblijfsmachtiging, waarbij zij hun ware identiteitsgegevens kenbaar maken. Verweerder stelt vast dat het door verzoekers moeder naar voren gebrachte asielrelaas frauduleus is, waardoor de asielinstanties op het verkeerde been werden gezet. Verweerder erkent evenwel dat verzoeker zelf, gelet op zijn minderjarigheid gedurende de asielprocedure, geen schuld treft hieraan. Wel wordt erop gewezen dat verzoeker reeds meerderjarig was op het ogenblik dat in 2006 de verblijfsmachtiging in beginsel werd toegestaan. Er wordt op gewezen dat verzoeker noch tijdens de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf noch in de periode erna waarin de identiteit moest worden vastgesteld de overheid in kennis heeft gesteld van zijn werkelijke identiteit en nationaliteit. Verweerder benadrukt dat verzoeker na zijn meerderjarigheid de valse verklaringen van zijn moeder mee in stand heeft gehouden waardoor hij samen met zijn moeder een verblijfsmachtiging verkreeg op basis van fraude en de Belgische overheid op beslissende wijze werd misleid.

Verzoeker betwist het gestelde niet dat zijn moeder bij haar asielaanvraag alsook bij de latere aanvraag om machtiging tot verblijf ook zijn werkelijke identiteitsgegevens heeft achtergehouden. Hij geeft evenwel aan dat uit het gegeven dat hij op zijn 18 jaar niet spontaan zijn werkelijke identiteitsgegevens naar voor heeft gebracht en geen bezwaar heeft gemaakt tegen de inontvangstname van de A-kaart met vermelding van de foutieve identiteitsgegevens, nog niet kan worden besloten dat enig bedrog of fraude aan hem kan worden toegerekend.

Verzoeker geeft correct aan, net als verweerder in de bestreden beslissing, dat hem persoonlijk niet ten laste kan worden gelegd dat hij medeverantwoordelijk zou zijn voor de frauduleuze asielaanvraag van zijn moeder. Hij was gedurende de gehele asielprocedure immers minderjarig. Ook tijdens de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van toenmalig artikel 9, derde lid van de

Vreemdelingenwet was verzoeker nog minderjarig.

Wel dringt de vaststelling zich op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat op 18 oktober 2006, toen verzoeker reeds meerderjarig was geworden, wordt beslist dat verzoeker en zijn moeder in beginsel mogen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk omwille van de lange duur van de asielprocedure. Hierbij wordt de effectieve inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van de A-kaart evenwel afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een bewijs van identiteit/paspoort. Uit het dossier blijkt dat verzoeker en zijn moeder vervolgens stappen ondernemen bij de ambassade van Azerbeidzjan, met ondersteuning van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch stoten op een gebrek aan medewerking. Op datum van 26 januari 2009 bevindt zich vervolgens een nota in het administratief dossier waarbij wordt gewezen op de quasi onmogelijkheid voor Azeri's van Armeense afkomst om een identiteitsdocument te verkrijgen via de ambassade van Azerbeidzjan. Er wordt wel vastgesteld dat verzoekers moeder in het kader van haar asielaanvraag een bewijs van verlies van paspoort voorlegde en een geboorteakte van haar overleden zoon, waarna wordt voorgesteld om over te gaan tot een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister met als voorwaarde voor een verlenging het voorleggen voor een paspoort. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart zich hiermee akkoord. Binnen het jaar nadat verzoeker en zijn moeder worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en de A-kaart verkrijgen, leggen zij vervolgens onder meer hun USSR-paspoorten met vermelding van nationaliteit Rusland neer en een geboorteakte van verzoekers moeder.

Uit het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de voorlegging van identiteitsdocumenten, en bijgevolg het aantonen van de werkelijke identiteit en nationaliteit van de betrokkenen, tevens vanaf het begin voor het bestuur essentieel – en dus mede doorslaggevend – was voor de effectieve afgifte van de verblijfsmachtiging. Er werd zo enkel overgegaan tot een inschrijving in het vreemdelingenregister gelet op de quasi onmogelijkheid om als Azeri van Armeense afkomst via de Azerbeidzjaanse ambassade een paspoort te bekomen en het reeds aangebrachte attest van verlies van paspoort en geboorteakte.

Nu verzoeker in de periode van 18 oktober 2006 – datum waarop werd beslist dat de verblijfsmachtiging in beginsel mocht worden toegestaan omwille van langdurige asielprocedure – tot 26 januari 2009 – datum waarbij uitzonderlijk alsnog de inschrijving en effectieve afgifte van de verblijfskaart werd toegestaan – mede ten overstaan van het bestuur zijn werkelijke identiteit en nationaliteit heeft achtergehouden, meer specifiek ook het USSR paspoort waarover hij beschikte, terwijl dit door het bestuur duidelijk naar voor werd geschoven als een vereiste opdat een effectieve verblijfsmachtiging werd afgegeven, komt het *in casu* niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder ook wat verzoeker betreft weerhoudt dat deze hetzij valse of misleidende informatie heeft aangewend hetzij frauduleus heeft gehandeld teneinde de A-kaart en verblijfsmachtiging te verkrijgen en dit handelen tevens doorslaggevend was voor het verkrijgen van de verblijfsmachtiging en de A-kaart.

Er kan worden aangenomen dat indien verweerder had geweten dat verzoeker en zijn moeder gedurende een lange tijd onder een valse identiteit in België verbleven hij dit had afgewogen tegen het feit dat de asielprocedure lang duurde. Deze afweging kon niet worden gemaakt omdat verzoeker na zijn meerderjarigheid en in de bedoelde periode zijn ware identiteit bleef verhullen. De Raad benadrukt in deze nogmaals het gegeven dat verweerder pas overging tot de effectieve afgifte van de verblijfsmachtiging na de aanname dat verzoeker en zijn moeder in de (quasi) onmogelijkheid waren hun identiteit in ruime zin aan te tonen aan de hand van een paspoort. Gedurende de betreffende periode hielden verzoeker en zijn moeder hun Russische nationaliteit, net als hun ware identiteit, achter, aldus wetende dat de door hen ondernomen, en door het bestuur ondersteunde, pogingen bij de Azerbeidzjaanse ambassade zinloos waren. Er kon wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij zijn werkelijke identiteitsgegevens kenbaar maakte na zijn meerderjarigheid minstens in de bedoelde periode 2006-2009 op een ogenblik dat verweerder uitdrukkelijk aangaf dat de voorlegging van een identiteitsbewijs of paspoort essentieel was voor de inschrijving in het vreemdelingenregister en dat hij hiermee niet wachtte tot eind 2009 op het ogenblik dat hij alsnog de A-kaart had verkregen doch een onbeperkt verblijfsrecht wenste te bekomen.

Verzoeker verwijst ook nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Prima facie toont verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

3.4.2.1.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker prima facie ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.2.1.4. Er wordt evenmin enige toelichting verstrekt bij de wijze dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Prima facie kan deze ingeroepen schending aldus evenmin worden weerhouden.

3.4.2.1.5. Het eerste middel is niet ernstig.

3.4.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 9bis, 13, § 3, 3°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat niet in redelijkheid blijkt uit de beslissing dat de foute identiteitgegevens van doorslaggevend belang zijn geweest bij het verwerven van een verblijfsrecht.

Zelfs indien men zou aannemen dat verzoeker fraude heeft gepleegd doordat hij pas op 14 augustus 2009 zijn foute identiteit heeft gemeld, terwijl hij reeds op 4 augustus 2006 meerderjarig was geworden, dan nog kan artikel 13, §3, 3° Vw. geen intrekking verantwoorden.

Artikel 13 §3 3° Vw. stelt echter als bijkomende voorwaarde dat de onjuiste informatie (i.c. verkeerde identiteitsgegevens), van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging töt verblijf.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat er een duidelijk oorzakelijk verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie en anderzijds de toekenning van de machtiging, aangezien enkele gegevens op grond waarvan de oorspronkelijk genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (zie RvV 12 maart 2008, nr. 8586).

Verwerende partij voert in eerste instantie aan dat de verblijfsmachtiging werd toegekend op grond van de lange asielprocedure terwijl de asielprocedure uitgerekend vertraagd zou zijn geweest door de verkeerde identiteitsgegevens:

"Op 18.10.2006 werd een tijdelijk verblijf toegestaan aan moeder en zoon omwille van de lange asielprocedure. Hij krijgt zijn eerste A kaart op 08.04.2009".

Eigenlijk blijkt nergens uit het dossier dat de asielprocedure langer heeft geduurd omdat de moeder van verzoeker een foute identiteit had meegedeeld.

Maar vooral kan de bestreden beslissing op geen enkele manier waarschijnlijk maken dat de lange asielprocedure veroorzaakt zou zijn door de fraude van verzoeker.

De asielprocedure ingediend op 7 augustus 2000 werd verworpen met een weigeringbeslissing door het CGVS genomen op 14 mei 2004.

Verzoeker werd pas meerderjarig op 4 augustus 2006, zodat er in zijn hoofde ten vroegste vanaf die datum sprake kan zijn van fraude. De verblijfskaart (A kaart) werd aan verzoeker pas afgeleverd op 8 april 2009. Het is uiteraard niet ernstig voor te houden dat een fraude begaan tussen 4 augustus 2006 en 14 december 2009 (te weten het niet kenbaar maken van een valse identiteit), enige invloed zou gehad hebben op de asielprocedure van enkele jaren voordien (vgl. RvV 31 maart 2010, Rev.dr.étr, 2010, 65).

Aangezien de bestreden beslissing zelf aanneemt dat de verblijfsmachtiging werd toestaan omwille van

de lange asielprocedure, houdt dit reeds in dat de verblijfsmachtiging niets te maken had met enige fraude/bedrog gepleegd door verzoeker.

In die zin kan de fraude in hoofde van verzoeker, in de mate de beslissing gesteund is op de lange asielprocedure (zoals verwerende partij zelf lijkt aan te nemen), NOOIT doorslaggevend zijn geweest bij de afgifte van de verblijfskaart.

Het komt nochtans ondubbelzinnig toe aan verwerende partij om aan te tonen dat de kaart werd afgeleverd omwille van de fraude (RvV nr. 78 376, 29 maart 2012):

"De regularisatieaanvraag van 22 april 2004 bevatte, naast de lange asielprocedure, dus nog andere argumenten die verzoeker had ingeroepen om de regularisatie van zijn verblijfstoestand te verkrijgen (...). Uit geen enkel gegeven blijkt dat enkel de langdurige asielprocedure van doorslaggevende aard was om de regularisatie toe te kennen (...).

Uit niets blijkt immers dat de medische toestand van verzoekers moeder geen aanleiding heeft gegeven tot regularisatie (...).

De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid er niet in slaagt het causaal verband tussen de gepleegde fraude en de beslissing tót regularisatie aan te tonen

Uw Raad wijst hiermee ondubbelzinnig op de bewijslast in hoofde van verwerende partij, die moet aantonen dat de aangevoerde fraude ook effectief doorslaggevend was in het concrete dossier.

Elders lijkt de bestreden beslissing dan weer aan te nemen dat de verblijfsmachtiging zou zijn toestaan omwille van de integratie en scolariteit van verzoeker.

Welnu, de bestreden beslissing kan evenmin niet overtuigend aantonen dat de integratie en de scolariteit van verzoeker het rechtstreeks gevolg zijn van de aangevoerde fraude.

Er is sprake van een "rechtstreeks gevolg" indien zonder deze oorzaak (de integratie en/of de scolariteit, zich niet zou hebben voorgedaan.

Kortom, er dient zich de vraag gesteld te worden indien de integratie en scolariteit van verzoeker, zich niet zou hebben voorgedaan indien hij na 4 augustus 2006, maar eerder dan 14 december 2009, melding had gemaakt van zijn valse identiteit.

Deze logica wordt in het bestreden Bevel op geen enkele wijze waarschijnlijk gemaakt, en lijkt ook helemaal niet vanzelfsprekend. Zowel de integratie als de scolariteit van verzoeker, hangen samen met zijn aanwezigheid in het Rijk en de persoonlijke motivatie van betrokkene. Zoals gesteld kan hem niet verweten worden dat voordien een valse identiteit werd gebruikt, ook al heeft hij hieruit voordeel gehaald.

Uit niets blijkt dat verzoeker zich minder zou geïntegreerd hebben, mocht hij kort na 4 augustus 2006 zijn valse identiteit kenbaar gemaakt hebben.

Als minderjarige is het helemaal niet vereist dat men verblijfsgerechtigd is om naar school te kunnen (lees: moeten) gaan.

Volledigheidshalve wijst verzoekster erop dat zij ook haar relatie met een Belgische man (gezincel beschermd in toepassing van artikel 8 EVRM) had aangevoerd als reden voor de verblijfsmachtiging. Dit argument wordt in het bestreden Bevel niet aangehaald, terwijl het evenmin uitgesloten is dat dit element de toegekende verblijfsmachtiging heeft uitgelokt. Zoals Uw Raad eerder reeds heeft beslist, komt het toe aan verwerende partij die zich wenst te beroepen op artikel 13, §3, 3° Vw. het bewijs te leveren dat geen andere elementen de beslissing hebben verantwoord (zie RvV nr. 78 376, 29 maart 2012; zie ook RvV nr. 110 115, 19 september 2013).

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing nalaat te motiveren/af te wegen waarom geen rekening wordt gehouden met de actuele situatie van verzoeker en de gerechtvaardigde verwachting.

Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in tot verblijfsmachtiging. Hierin werd melding

gemaakt van de correcte identiteitsgegevens van verzoeker, werd tevens uitgelegd waarom zijn moeder deze keuze had gemaakt, en werd tegelijk de actuele toestand beschreven.

In de aanvraag wordt gewezen op de duurzame lokale verankering van verzoeker, waarbij aangevoerd en gestaafd werd dat:

- *Verzoeker verbleef hier sinds 2000;*
- *Verzoeker in de periode 2001 tot 2009 onderwijs volgt en lid is van een sportbeweging;*
- *Verzoeker talrijke sociale banden heeft opgebouwd in het Rijk;*
- *Verzoeker een gezin vormt met zijn moeder en dat zijn tante in België verblijft met een voorlopige verblijfskaart (samen met zijn neef);*
- *verzoeker sinds 2009 een beroepsopleiding Carrosserie volgt;*

Intussen heeft hij trouwens een vaste tewerkstelling.

Deze elementen (tewerkstelling, opleiding, gezinsleven moeder, contacten verblijfsgerechtigde tante en haar zoon, ...) zijn beschermingswaardig en vallen onder het begrip privé -en familielevens zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is op de hoogte van deze elementen, aangezien zij zelf verwijst naar de ingediende verblijfsaanvraag dd. 14.12.2009, en zelfs antwoordt op de redenen aangehaald in de aanvraag omtrent de verkeerde identiteitsgegevens.

Toch wordt aanvankelijk de verblijfskaart verder verlengd, ondermeer bij beslissing van 2 juli 2010, zonder enig voorbehoud (stuk 3). Bij verlenging van 25 maart 2011 wordt voor het eerst voorbehoud geformuleerd, met name "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek" (stuk 4).

Dan nog ontvangt verzoeker talrijke verlengingen van verwerende partij, waarbij hij verder zijn legaal verblijf organiseert, een vaste tewerkstelling bekomt, sociale contacten uitbouwt, ... ed. Hoewel verwerende partij verzoeker verwijt dat hij 2 jaar talmde om zijn foute identiteitsgegevens spontaan recht te zetten, blijkt verwerende partij zelf meer dan drie jaar getalmd om een beslissing te nemen.

Hoewel op heden nog steeds geen beslissing werd genomen omtrent de lopende verblijfsaanvraag (reeds lopende sinds 14 december 2009), wordt toch huidig bevel uitgevaardigd zonder deze beslissing af te wachten.

Meer nog. In het bestreden bevel wordt evenmin enige afweging gemaakt tussen de noodzaak om het bestreden bevel uit te vaardigen en de impact hiervan op het privé-en familielevens van de voordien verblijfsgerechtigde vreemdeling (wetende dat de aanvraag verblijfsmachtiging nog steeds lopende is).

Volgens Uw Raad dient DVZ nochtans de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen bij afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 13 §3 Vw. en moet zij in dit geval steeds een belangenafweging maken. De DVZ moet "omzichtig te werk gaan in het licht van artikel 8 EVRM" (cf. RvV 20234).

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privélevens valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921 ; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met dochter en schoonzoon, behoud van werk en sociaal contact,...) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. waar zij duidelijk kennis van heeft.

Welnu, elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht

op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (RvS nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegekelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. RvS nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

Het een en ander is trouwens wettelijk verankerd in artikel 74/13 Vw. dat stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dit geldt zeker omdat verwerende partij talrijke keren het verblijfrecht heeft verlengd (stuk 3-4) en hierdoor verzoekster toegelaten zich verder te integreren en organiseren in het Rijk.

Het aangevoerde middel wordt miskend."

3.4.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.4.2.2.2. Ook hier wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker trekt allereerst in twijfel dat het achterhouden door zijn moeder van hun ware identiteitsgegevens de oorzaak zou zijn van de langdurige asielprocedure. De Raad merkt evenwel op dat de handelswijze van verzoekers moeder op zich reeds het bewijs lijkt in te houden dat een oneigenlijk gebruik werd gemaakt van de asielprocedure, daar waar zij blijkbaar vanaf het begin er zelf vanuit ging dat zij op basis van haar persoonlijke gegevens en achtergrond niet in aanmerking zou komen voor een beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak het niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder motiveert dat verzoekers moeder door bewust hun werkelijke identiteit en nationaliteit achter te houden en een fictief asielrelaas naar voor te brengen zelf de hand heeft gehad in de lange duur van de asielprocedure.

Verzoeker betoogt verder dat nergens uit blijkt dat de lange asielprocedure zou zijn veroorzaakt door fraude die hem ten laste kan worden gelegd. Verzoeker stelt dat zelfs indien men hem een vorm van fraude kan verwijten niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van voormelde wetsbepaling nu niet blijkt dat deze in dit geval doorslaggevend was voor het bekomen van de verblijfsmachtiging.

Dit eerste betoog kan worden aangenomen en wordt in wezen ook erkend in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker geen schuld treft aan de valse verklaringen van zijn moeder die aan de basis liggen van de frauduleuze asielaanvraag. Wel blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de voorlegging van identiteitsdocumenten – en bijgevolg het aantonen van de werkelijke identiteit en nationaliteit van de betrokkenen – tevens vanaf het begin voor het bestuur essentieel – en dus doorslaggevend – was voor de effectieve afgifte van de verblijfsmachtiging. Er werd zo enkel overgegaan tot een inschrijving in het vreemdelingenregister gelet op de quasi onmogelijkheid om als Azeri van Armeense afkomst via de Azerbeidzjaanse ambassade een paspoort te bekomen en het reeds aangebrachte attest van verlies van paspoort en geboorteakte. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Het gegeven dat het bedrog begaan tussen 4 augustus 2006 en 14 december 2009 geen invloed heeft gehad op de duur van de asielprocedure doet geen afbreuk aan het voormelde.

De Raad herhaalt dat kan worden aangenomen dat indien verweerder had geweten dat verzoeker en zijn moeder gedurende een lange tijd onder een valse identiteit in België verbleven hij dit had afgewogen tegen het feit dat de asielprocedure lang duurde. Deze afweging kon niet worden gemaakt omdat verzoeker na zijn meerderjarigheid en in de bedoelde periode zijn ware identiteit bleef verhullen. Hierbij werd benadrukt dat verweerder pas overging tot de effectieve afgifte van de verblijfsmachtiging na de aanneming dat verzoeker en zijn moeder in de (quasi) onmogelijkheid waren hun identiteit in ruime zin aan te tonen aan de hand van een paspoort. Gedurende de betreffende periode hielden verzoeker en zijn moeder hun Russische nationaliteit, net als hun ware identiteit, achter, aldus wetende dat de

door hen ondernomen, en door het bestuur ondersteunde, pogingen bij de Azerbeidzjaanse ambassade zinloos waren. Er kon wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij zijn werkelijke identiteitsgegevens kenbaar maakte na zijn meerderjarigheid minstens in de bedoelde periode 2006-2009 op een ogenblik dat verweerder uitdrukkelijk aangaf dat de voorlegging van een identiteitsbewijs of paspoort essentieel was voor de inschrijving in het vreemdelingenregister en dat hij hiermee niet wachtte tot eind 2009 op het ogenblik dat hij alsnog de A-kaart had verkregen doch een onbeperkt verblijfsrecht wenste te bekomen.

Verzoeker trekt verder in twijfel dat de verblijfsmachtiging zou zijn toegestaan enkel omwille van de lange asielpcedure en niet tevens omwille van de aangevoerde integratie en scholing of het gegeven dat zijn moeder hier een zus heeft. Hij stelt hierbij onder meer ook dat niet blijkt dat deze elementen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de fraude. De stukken van het administratief dossier geven evenwel duidelijk aan dat de grond om in beginsel over te gaan tot een verblijfsmachtiging de lange asielpcedure was. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekers betoog op dit punt dienstig is.

Verzoeker wijst verder op de door hem aangevoerde duurzame lokale verankering in de aanvraag tot een onbeperkte verblijfsmachtiging van 14 december 2009 en stelt dat de door hem aangebrachte elementen vallen onder artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat zonder een beslissing te nemen inzake voormelde aanvraag niettemin huidig aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dit zonder een afweging te maken van de noodzaak tot het uitvoeren van de bestreden beslissing en de impact hiervan op het privé- en gezinsleven van verzoeker en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dient evenwel te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingediende aanvraag voor een onbeperkte verblijfsmachtiging van 14 december 2009. Verweerder heeft tevens op duidelijke wijze rekening gehouden met de door verzoeker ingeroepen integratie in het Rijk – elementen die hij als dusdanig niet betwist – doch geoordeeld dat deze een rechtstreeks gevolg zijn van de gepleegde fraude en deze dus niet verder worden weerhouden wat verzoeker betreft. Uit de motivering blijkt aldus dat – minstens impliciet – wel degelijk een belangenafweging werd doorgevoerd tussen enerzijds het weerhouden bedrog en anderzijds de niet-betwiste opgebouwde integratie van verzoeker. De vaststelling dringt zich verder op dat het privéleven opgebouwd sinds de meerderjarigheid van verzoeker plaatsvond tijdens een verblijf gedurende dewelke verzoeker zijn ware identiteitsgegevens – niettegenstaande verweerder aangaf dat deze dienden voor te liggen vooraleer de A-kaart kon worden afgegeven – achterhield voor het bestuur teneinde de A-kaart te verkrijgen en nadien wetende dat een onderzoek naar fraude lopende was. Hij kon er aldus niet van onwetend zijn dat de opgebouwde integratie sinds de meerderjarigheid plaatsvond tijdens een verblijf dat niet als regelmatig kan worden beschouwd nu de verblijfsmachtiging werd verkregen middels het achterhouden van de werkelijke identiteitsgegevens. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk of op disproportionele wijze heeft geoordeeld door het gepleegde bedrog zwaarder te laten doorwegen dan de opgebouwde banden met België of het in België opgebouwde privéleven. Het gegeven dat een integratie ook maar tot stand kan komen door inspanningen en een goede wil van de kant van de vreemdeling doet aan het voorgaande geen afbreuk. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat situaties die, zoals dit in voorliggende zaak het geval is, het gevolg zijn van bedrog of die slechts konden ontstaan door een bestuur te misleiden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt verder niet dat enige verdere motivering inzake de integratie in België zich opdrong.

Er kan hierbij ook niet worden vastgesteld dat ten onrechte niet specifiek rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat verzoekers tante of neef in België zou verblijven. In ieder geval dringt hier immers de vaststelling zich op dat geen gezinsleven blijkt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zo wijst de Raad erop dat in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* blijkt geenszins enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen

verzoeker en zijn tante of neef.

Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoekers moeder tevens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor niet blijkt dat de bestreden beslissing een scheiding van verzoeker en zijn moeder tot gevolg heeft. Aldus blijkt ook niet dat op dit punt enige motivering was vereist.

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker geen effectieve hinderpalen aannemelijk maakt die verhinderen een privé- en/of gezinsleven te leiden in zijn land van herkomst.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel kan prima facie geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Gelet op hetgeen voorafgaat kan prima facie evenmin enige schending van de zorgvuldigheidsplicht worden aangenomen.

3.4.2.2.3. Verzoeker beroept zich verder op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker is meerderjarig en er blijkt niet dat er sprake is van gezondheidsproblemen. Hierboven werd verder vastgesteld dat niet blijkt dat ten onrechte met enig gezins- of familieleven geen rekening werd gehouden.

Prima facie kan bijgevolg evenmin een schending van deze wetsbepaling worden weerhouden.

3.4.2.2.4. Er wordt wederom geen toelichting verstrekt bij de wijze waarop artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Prima facie kan deze ingeroepen schending aldus evenmin worden weerhouden.

3.4.2.2.5. Het tweede middel is evenmin ernstig.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. A. MAES,

De griffier,

A. MAES

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS